

LIBRIS

We know

Nicola Yoon este autoarea bestsellerului *Absolut tot*, carte aflată pe primul loc al topului realizat de *New York Times*. A crescut în Jamaica și în Brooklyn. Locuiește cu familia la Los Angeles. Este o romantică incurabilă care crede cu tărie că te poți îndrăgosti într-o clipă și că poate dura pentru totdeauna.

NICOLA YOON

ȘI
SOARELE
E O
STEA

Traducere din limba engleză
și note de Iulia Arsintescu

youngart

prolog

Carl Sagan a spus că dacă vrem să facem plăcintă cu mere de la zero, trebuie mai întâi să inventăm universul. Când spune „de la zero“, el vrea să spună de la *nimic*. Vrea să spună dintr-un moment dinainte ca lumea să fi existat. Dacă vrei să faci o plăcintă cu mere din nimic preexistent, trebuie să începi cu Big Bang-ul și expansiunea universului, cu neutronii, ionii, atomii, găurile negre, sorii, lunile, mările oceanice, Calea Lactee, Pământul, evoluția, dinozaurii, extincțiile, ornitorincii, *Homo erectus*, omul de Cro-Magnon etc. Trebuie să începi de la început. Trebuie să inventezi focul. Ai nevoie de apă, de sol fertil și de semințe. Ai nevoie de vaci și de oameni care să le mulgă și de alți oameni care să bată laptele până se face unt. Ai nevoie de făină, de trestie de zahăr și de meri. Ai nevoie de chimie și de biologie. Pentru o plăcintă cu mere cu adevărat bună ai nevoie de arte. Pentru o plăcintă cu mere care să dăinuiască generații în șir ai nevoie de tipar-niță, de Revoluția Industrială și poate chiar de un poem.

Ca să faci un lucru simplu cum este plăcinta cu mere, trebuie să crezi întreaga lume.

daniel

Adolescent localnic își acceptă destinul, este de acord să devină doctor, admite stereotipul

Este vina lui Charlie că vara mea (și acum toamna) a însemnat un șir de astfel de titluri idioate. Charles Jae Won Bae, cunoscut drept Charlie, fratele meu mai mare, primul născut al unui prim născut, și-a surprins părinții (și pe toți prietenii lor, plus întreaga comunitate coreeană bârfitoare din Flushing, New York) pentru că a fost dat afară de la Universitatea Harvard („Cea mai bună școală“, a zis mama când a sosit scrisoarea lui de admitere). Acum el a fost dat afară de la „Cea mai bună școală“ și toată vara mama se încruntă, nu-i vine să creadă și nu înțelege.

„De ce ai note așa mici? Te dau afară? De ce te dau afară? De ce să nu rămâi și să înveți mai mult?“

Tata zice: „Nu-l dau afară. Îi cer să se retragă. Nu-i același lucru cu datul afară.“

Charlie bombăne: „E ceva temporar, doar pentru două semestre.“

În fața acestei dezlănțuiri teribile de confuzie, rușine și dezamăgire din partea părinților mei, până și mie aproape că-mi pare rău pentru Charlie. Aproape.

natasha

MAMA SPUNE CĂ-I MOMENTUL să mă dau bătută și că ce fac este zadarnic. E supărată, așa că accentul ei se simte mai puternic ca de obicei și fiecare propoziție devine o întrebare.

— Tu nu crezi că-i timpul să renunți, Tasha? Tu nu crezi că ce faci e zadarnic?

Insistă pe a doua silabă din *zadarnic* o secundă prea mult. Tata nu spune nimic. E mut de furie sau de nepuțință. Niciodată nu sunt sigură care dintre ele. Se încruntă atât de tare și radical, încât cu greu ți-ai putea imagina chipul lui cu altă expresie. Cu câteva luni în urmă m-aș fi întristat să-l văd așa, dar acum nu-mi mai pasă. Din cauza lui am intrat cu toții în beleaua asta.

Peter, fratele meu de nouă ani, este singurul dintre noi bucuros de întorsătura evenimentelor. În clipa asta își face valiza și ascultă *No Woman, No Cry* de Bob Marley. „Ceva clasic, bun pentru împachetat“, zice el.

În ciuda faptului că s-a născut aici, în America, Peter susține că vrea să trăiască în Jamaica. A fost întotdeauna cam timid și își face greu prieteni. Cred că își imaginează că Jamaica va fi un paradis și că acolo lucrurile vor fi mai bune pentru el.

Suntem toți patru în sufrageria apartamentului nostru cu două camere. Sufrageria este folosită și ca dormitor – o împărțim eu și Peter. Are două canapele extensibile pe

care le întindem noaptea și o perdeă albastră trasă prin mijlocul camerei, pentru intimitate. În acest moment, perdeaua este dată deoparte și se văd ambele jumătăți ale încăperii.

Se poate ghici ușor cine dintre noi vrea să plece și cine vrea să rămână. Partea mea de cameră pare locuită. Cărțile mele sunt aranjate pe un raftuleț IKEA. Țin în continuare pe birou fotografia preferată cu mine și Bev, prietena mea cea mai bună. Purtăm ochelari de protecție și țuguim sexy buzele spre aparat, în laboratorul de fizică. Ochelarii de protecție au fost ideea mea. Țuguialul sexy al buzelor a fost a ei. Nu mi-am scos niciun articol de îmbrăcăminte din sertarele comodei. Nici măcar n-am dat jos de pe perete afișul NASA cu harta stelelor. Este enorm – sunt, de fapt, opt afișe lipite laolaltă – și înfățișează toate stelele și constelațiile importante, plus secțiunile Căii Lactee vizibile din emisfera nordică. Are chiar și instrucțiuni cum să descoperi Steaua Polară și cum să-ți găsești drumul orientându-te după stele, în caz că te rătăcești. Tuburile pe care le-am cumpărat ca să împachetez afișele se sprijină nedesfăcute de perete.

În partea de cameră a lui Peter, toate suprafețele sunt goale și majoritatea lucrurilor lui au fost deja împachetate în cutii și valize.

Mama are dreptate, evident – ce fac eu este zadarnic. Și totuși, îmi înșfac căștile, manualul de fizică și niște benzi desenate. Dacă îmi rămâne timp de pierdut, poate reușesc să-mi termin tema la matematică și să citesc.

Peter clatină din cap.

— De ce iei ăla? întrebă el, referindu-se la manual. Plecăm, Tasha. Nu va mai trebui să-ți predai *tema pentru acasă*.

Peter tocmai a descoperit puterea sarcasmului. Se folosește de ea ori de câte ori are ocazia.

Nu mă obosesc să-i răspund, îmi pun pur și simplu căștile pe urechi și mă îndrept spre ușă.

— Mă întorc repede, îi spun mamei.

Ea țâțâie din buze și se întoarce cu spatele. Îmi reamintesc că nu pe mine-i supărată. „Tasha, nu pe tine sunt supărată eu, știi?” este ceva ce-mi spune des zilele astea. Mă duc la sediul Serviciului de Cetățenie și Imigrare al Statelor Unite (SCISU) din sudul Manhattanului să văd dacă mă poate ajuta cineva. Suntem imigranți fără forme legale și urmează să fim deportați diseară.

Azi este ultima mea ocazie să încerc să conving pe cineva – sau soarta – să mă ajute să găsesc o modalitate să pot rămâne în America.

Ca să fie clar: nu cred în soartă. Dar sunt disperată.

daniel

MOTIVE PENTRU CARE CRED că Charles Jae Won Bae, cunoscut drept Charlie, este un nemernic (într-o ordine oarecare):

1. Înainte s-o dea în bară epic și spectaculos (și absolut încântător) la Harvard, era un neobosit bun la toate. Nimeni n-ar trebui să fie bun la toate. La matematică și engleză și biologie și chimie și istorie și sport. Nu se cade să fii bun la toate. Poți fi bun cel mult la trei sau patru lucruri. Chiar și asta depășește limita bunului-simț.
2. Este un bărbat adevărat, ceea ce înseamnă că mare parte din timp este nemernic. Majoritatea timpului. Tot timpul.
3. Este înalt, cu pomeți înalți, dăltuiți, sculptați și toate celelalte adjective folosite vreodată în romanele siropoase când vine vorba despre pomeți. Fetele (*toate fetele*, nu doar cele care studiază versiunea coreeană a Bibliei) spun că buzele lui te îmbie la sărutat.
4. Toate astea ar fi în regulă – pleasa asta de calitate pentru un singur om, faptul că e un pic prea înzes-trat – dacă ar fi o persoană de treabă. Dar nu este. Charles Jae Won Bae nu-i un om bun. Este un încre-zut și, mai rău decât orice, este un tiran. E un nemer-nic. Unul inveterat.
5. Nu-i place de mine, și nu-i place de ani întregi.

natasha

PUN TELEFONUL, căștile și rucsacul în coșul gri și pe urmă trec prin detectorul de metale. Agentă de pază – pe ecuson scrie Irene – îmi oprește coșul înainte să plece pe banda rulantă, așa cum a făcut în fiecare zi.

Mă uit la ea și nu zâmbesc.

Ea se uită în coș, ia telefonul și îi cercetează husa, așa cum a făcut în fiecare zi. Pe husă este coperta unui album numit *Nevermind* al trupei Nirvana. În fiecare zi, dege-tele femeii zăbovesc pe copilul de pe copertă și în fiecare zi mie nu-mi place că-l atinge. Solistul vocal de la Nirvana a fost Kurt Cobain. Vocea lui, defectele ei, faptul că nu e câtuși de puțin perfectă, faptul că poți simți mereu în ea tot ce a simțit el, felul în care se subțiază de crezi că o să se frângă, dar nu se frânge, este singurul lucru care m-a ținut sănătoasă la cap de când a început acest coșmar. Suferința lui e mai cumplită decât a mea.

Femeia nu se grăbește deloc, iar eu nu pot întârzia la întâlnire. Mă gândesc să spun ceva, dar nu vreau s-o înfu-rii. Probabil că își urăște munca. Nu vreau să-i ofer vreun motiv să mă rețină și mai mult. Se uită iar la mine, dar nu dă niciun semn că m-ar recunoaște, chiar dacă de o săptămână vin aici în fiecare zi. Pentru ea sunt doar altă față anonimă, alt *solicitant*, încă cineva care vrea ceva de la America.

irene

O poveste

NATASHA N-ARE CĂTUȘI DE PUȚIN dreptate în privința lui Irene. Lui Irene îi place munca ei. Nu numai că-i place – îi e necesară. Este aproape singurul contact uman de care are parte. Este unicul lucru care o desparte de o singură-tate totală și deznădăjduită.

Fiecare interacțiune cu acești solicitanți îi mai salvează puțin viața. La început, ei abia dacă o observă. Își aruncă lucrurile în coș și le urmăresc atent în timp ce trec prin detector. Mulți se tem că Irene ar putea băga în buzunar mărunțișul, un pix, cheile sau ceva. Într-o desfășurare normală a lucrurilor, solicitanții nici n-ar băga-o în seamă, dar ea are grijă să fie observată. Aceasta e singura ei legătură cu lumea.

Așa că scormonește prin fiecare coș cu o singură mână înmănușată. Întârzierea este destul de mare ca să oblige solicitantul să ridice privirea și să-i întâlnească ochii. Să vadă cu adevărat persoana care stă în fața lor. Mulți mor-măie fără chef „bună dimineața“, iar cuvintele o umplu puțin. Alții o întreabă ce mai face, și ei îi mai crește inima încă un pic.

Irene nu răspunde niciodată. Nu știe cum. În loc de asta, se uită înapoi la coș și cercetează fiecare obiect în căutare de indicii, crâmpie de informații pe care să le pună deoparte și să le analizeze mai târziu.

Și-ar dori mai mult decât orice să-și poată scoate mă-nușile și să atingă cheile, portofelele și mărunțișul. Și-ar dori să poată mângâia suprafețele cu vârfurile degetelor, să memoreze texturi și să lase viețile altor oameni să se prelingă în viața ei. Dar nu poate ține coada în loc prea multă vreme. În cele din urmă dă voie coșului și proprietarului acestuia să se îndepărteze de ea.

Noaptea trecută a fost o noapte deosebit de grea pentru Irene. Fălciile incredibil de nesătute ale singurătății au vrut s-o înghită cu totul. În dimineața asta are nevoie de contact ca să-și salveze viața. Își desprinde ochii de coșul căruia i-a dat drumul și se uită la următorul solicitant.

Este aceeași fată care de-o săptămână vine în fiecare zi. Nu are mai mult de șaptesprezece ani. La fel ca toți ceilalți, fata nu-și dezlipește privirea de la coș. Rămâne cu ochii ațintiți asupra lui de parcă n-ar suporta să stea des-părțită de căștile roz-aprins și de telefonul mobil. Irene pune mâna înmănușată pe marginea coșului și îl împiedică să iasă din viața ei și să ajungă pe banda rulantă.

Fata ridică privirea și Irene se umple. Fata arată la fel de disperată cum se simte Irene. Irene aproape că îi zâmbește. În mintea ei chiar îi zâmbește.

„Bine ai revenit. Mă bucur să te văd“, zice Irene, dar numai în gând.

În realitate, se uită deja în jos și studiază husa telefonu-lui fetei. Are pe ea fotografia unui bebeluș alb, gras, com-plet scufundat în apă limpede și albastră. Bebelușul ține brațele desfăcute larg și pare mai degrabă să zboare, nu să înoate. Are gura și ochii deschiși. În fața lui atârnă într-un cârlig de pescuit o bancnotă de un dolar. Fotografia nu-i cuviincioasă și de fiecare dată când se uită la ea, lui Irene îi vine să respire adânc, de parcă ea s-ar afla sub apă.

Ar vrea un motiv să confişte telefonul, dar nu găsește niciunul.

daniel

ȘTIU MOMENTUL EXACT când lui Charlie a încetat să-i mai placă de mine. A fost în vara când eu am împlinit șase ani și el opt. Umbla cu bicicleta lui nouă și strălucitoare (roșie, cu zece viteze, fantastică) împreună cu noii și strălucitorii lui prieteni (albi, de zece ani, fantastici). Deși existaseră numeroase semne toată vara, nu-mi dădusem seama cu adevărat că fusesem retrogradat la statutul de Frate mai mic enervant.

În ziua aceea, el și prietenii lui au plecat cu bicicletele fără mine. L-am urmărit strădă după strădă strigând „Charlie!“, convins că doar uitase să mă cheme și pe mine. Am pedalat atât de repede, încât am obosit (băieții de șase ani nu obolesc niciodată să meargă cu bicicleta, deci asta spune ceva).

De ce nu mă lăsasem pur și simplu păgubaș? Era evident că mă auzea când îl strigam.

În cele din urmă, Charlie s-a oprit și a sărit de pe bicicletă. A trântit-o în praf, fără să-și bată capul s-o sprijine în cric, și m-a așteptat să ajung lângă el. Mi-am dat seama că era furios. Lovea pământul cu piciorul și îl arunca peste bicicletă, ca să fie clar pentru toată lumea.

— *Hyung*, am început eu, folosind cuvântul cu care se adresează frații mici fraților mai mari.

Imediat ce am rostit formula de adresare, mi-am dat seama că tocmai comiseseam o mare greșală. Toată fața

îi a făcut roșie – obrații, nasul, vârful urechilor, totul. Practic, dogorea. Ochii i-au fugit într-o parte, spre locul de unde noii lui prieteni se uitau la noi ca la televizor.

— Cum ți-a spus? a întrebat cel mai scund.

— E vreun cod coreean secret? i-a ținut isonul celălalt.

Charlie i-a ignorat pe amândoi și s-a răstit la mine:

— Ce cauți aici?

Era atât de supărat, încât vocea i s-a tăiat puțin.

N-am știut ce să-i răspund, dar el nici nu aștepta vreun răspuns. Nu voia decât să mă lovească. Mi-am dat seama după cum îți înțeșta și descleșta pumnii. Mi-am dat seama că încerca să evalueze ce probleme îl așteptau dacă mă pocnea imediat, acolo în parc, în fața unor băieți pe care abia îi cunoștea.

— De ce nu-ți faci tu niște prieteni doar ai tăi, ca să încetezi să mă mai urmărești peste tot ca un țânc? a zis el în schimb.

Mai bine m-ar fi lovit.

Și-a ridicat bicicleta din praf și a tras aer în piept cu atâta furie, încât am crezut că o să plesnească și eu va trebui să-i spun mamei că fiul ei mai mare și mai perfect a explodat.

— Mă cheamă Charles, le-a spus el acelor băieți, provocându-i să îndrăznească să mai scoată vreo vorbă. Veniți odată?

Nu i-a așteptat și nu s-a uitat înapoi dacă veneau. Ei l-au urmat în parc, l-au urmat toată vara și pe urmă la liceu, la fel cum aveau să-l urmeze până la urmă mulți alți oameni. Reușisem cumva să-mi transform fratele în rege.

Nu i-am mai spus niciodată *hyung*.

charles jae won bae*O poveste viitoare*

DANIEL ARE DREPTATE ÎN LEGĂTURĂ CU CHARLES. Este un nemernic desăvârșit. Unii oameni reușesc să-și educe firea, dar nu și Charles. El va rămâne același, se va fixa în pielea care i-a fost dată.

Dar înainte de asta, înainte să devină politician și să se căsătorească cu cine trebuie, înainte să-și schimbe numele în Charles Bay, înainte să-și înșele soția perfectă și alegătorii cu fiecare ocazie, înainte să aibă prea mulți bani și prea mult succes și să obțină mult prea mult din tot ce-și dorește, va face un lucru bun și dezinteresat pentru fratele lui. Va fi ultimul lucru bun și dezinteresat pe care îl va face vreodată.

familia*Povestea unor nume*

CÂND MIN SOO S-A ÎNDRĂGOSTIT de Dae Hyun, nu se aștepta ca iubirea ei s-o poarte din Coreea de Sud până în America. Dar Dae Hyun fusese sărac toată viața lui. Avea în America un văr care își făcuse un rost la New York. I-a promis să-l ajute.

Pentru majoritatea imigranților, mutarea într-o țară nouă reprezintă un act de credință. Chiar dacă ai auzit povești despre siguranță, oportunități și prosperitate, tot este o mare încercare să te desparți de limba maternă, de propriul popor și de țara ta. De propria istorie. Dacă poveștile nu sunt adevărate? Dacă nu te poți adapta? Dacă nu ești dorit în noua țară?

Până la urmă, numai unele dintre povești s-au adevărit. La fel ca toți imigranții, Min Soo și Dae Hyun s-au adaptat cât au putut. Au evitat oamenii și locurile care nu-i dorau. Vărul lui Dae Hyun i-a ajutat, iar ei au prosperat și încrederea le-a fost răsplătită.

Câțiva ani mai târziu, când Min Soo a aflat că era însărcinată, primul ei gând a fost ce nume să-i dea copilului. Avea ea sentimentul că în America numele nu însemnau nimic, nu așa cum însemnau în Coreea. În Coreea, numele de familie era primul și spunea întreaga istorie a strămoșilor. În America, numele de familie se trecea ultimul.